

IN HOOGHE SFEREN ☞

EEN STRALENDE ZOMERDAG IN 'T HOOGGEBERGTE. Strak-blauw staat de lucht gespannen over de berggevaarten van 't Berner-Oberland, die Grindelwald aan de zuidzijde begrenzen: de „juichende” Wetterhorn, de liefelijke Mettenberg, de stoere Eiger. Met scherpe lijnen steken de donkere rots-randen, de lichtende omtrekken van sneeuw en ijs af tegen het blijve blauw van den zomerhemel der Alpen.

Vast, „gezond” weer.

'n Pracht-dag voor een tocht in 't hooggebergte. ☞

We zijn vroeg opgestaan, en, het noenmaal mee in den rugzak, tijgen we er op uit. De hoog en heerlijk gelegen Bähr-egg is het doel van onzen tocht.

Eerst het dorp door, waar zoowat alles nog slaapt. Voor 't eerst zien we in dit vroege morgenuur de anders zoo druk-bekuerde dorpsstraat van Grindelwald stil en rustig. Hier wordt een deur ontgrendeld, daar een vensterluik geopend, ginds een stoep aangeveegd. Maar 't is zóó stil, dat we onze voetstappen hooren opklinken in de straat-ruimte.

Grindelwald ligt op de helling tegenover de Berner-Oberland-bergen. Bähr-egg ligt aan de overzij. We moeten dus eerst dalen, het dal in, tot we aan de snel-stroomende Lütschine komen, die met bruisenden golfslag pijlsnel door het dal schiet.

Op de brug, die naar de overzijde van het dal leidt, staan we even stil.

't Is ook zoo mooi, dat „levende water” te zien vlieten en stroomen en golven, fonkelend in het heldere morgenlicht. En 't machtige geruisch van het stroomen en golven te beluisteren. „Een stemme veler wateren” . . . zoo iets zie en hoor je in ons lage landje maar nooit.

De brug over — en dan begint de stijging.

Weldra wordt Grindelwald weer zichtbaar, en een heerlijk gevoel is 't, naarmate wij klimmen, 't groote bergdorp ál kleiner en de zilver-blanke Lütschine ál smaller te zien worden.

De volle zon straalt er op. En wij — o weelde — gaan 't steile bergpad omhoog in de schaduw.

Flink stappen we aan. De frissche morgenlucht is verrukkelijk. De pijnboomen geuren. Roodstaartjes en meesjes speuren we tusschen takken en twijgen. Nog vol bloemen staan de weiden. Kleurige vlinders fladderen heen en weer.

Na een uur stijgens noodt een beschaduwde bankje ons tot rusten. En we doen het. De teerkóst wordt aangesproken. En we zeggen 't nog eens, hoe heerlijk 't hier is, en hoe zeldzaam mooi 't weer.

Daar komen drie mannen aanstijgen. Flink en groot zijn hun stappen. Ze gaan ons voorbij. Blijkbaar geen behoefte aan rust.

Ineens komt een der heeren op mij toe en geeft mij 'n gedrukt blaadje.

Ik denk: 'n aanbeveling voor 'n restaurant of de opening van 'n nieuwen winkel, en let er ternauwernood op. Maar toen ik kék, zag ik, dat er boven stond (in 't Duitsch) Een parel van groote waarde, en daar-onder een tekst. Toen begreep ik.

En het drietal was nog dicht genoeg bij ons, om te roepen:

— Ik dank u wel! Ik weet, wat dat beteekent.

Het drietal stond dadelijk stil. En de heer, die mij het blaadje gegeven had, keerde zich om, en vroeg:

— Kent u den Heere Jezus? ☞

— Gode zij dank, ja; was mijn antwoord. ☞

— Er is geen betere vriend dan Hij!

— In leven niet en in sterven niet, zei ik nog.

Toen zette het drietal zijn tocht voort. Wij bleven rusten, en in stilte dacht ik na over het merkwaardige van deze ontmoeting. Even maar, het drietal was al weer op het wendend boschpad verdwenen, totaal onbekende menschen — en een band ontdekt voor de eeuwigheid. Een naam genoemd, die boven alles dierbaar is. Beschenen door een straal van eeuwigheidslicht, oneindig heerlijker nog dan de lichtende heerlijkheid, die ons omringde. . . . ☞

Toen we uitgerust waren, hervatten we den tocht. Mooi werd het nu, en interessant. Want het bergpad voerde weldra langs den geweldigen Unteren Gletscher met zijn prachtig-blauwe kloven en spleten. Geen boom meer om ons te beschutten. Fel scheen de hoogte-zon aan den wolkenloozen hemel. En rotsen en sneeuwtoppen en gletscher-ijs, alles glinsterde en glom en blonk in het gulden licht.

Warm was 't! En met gejuich begroetten we 't hotelletje van den Bähr-egg, dat zich na een wending van 't zig-zag-pad plotseling aan onzen blik vertoonde. Dat simpele gebouwtje tusschen de rotsen, dat beteekende schaduw en dorst-lessching!

Eindelijk boven gekomen zetten we ons neer aan de eenige tafel, die buiten in de schaduw stond. Er zaten 'n paar heeren aan, er lagen 'n paar rugzakken op — maar hoog in de bergen heerscht datzelfde kameraadschappelijk gevoel als bij ons 's winters op het ijs. *Alle Menschen werden Brüder.*

Toen we onze lafenis besteld hadden, keek ik de mede-aanzittenden eens aan. En — vergiste ik mij? — of was een hunner dezelfde man, die mij dat blaadje over de parel van groote waarde gegeven had?

Ik twijfelde en besloot het te vragen.

En ja, 't was dezelfde, die mij dat blaadje gegeven had, en naast hem zaten zijn tochtgenooten, een Engelschman en zijn zoon, 'n student, die voor dokter studeerde, even besliste Christenen als hun Zwitsersche reisgenoot.

Na kennismaking hadden we dadelijk en vanzelf een geestelijk gesprek.

De Zwitser vertelde, dat hij als kleine jongen met zijn ouders naar Amerika was gegaan, en een godsdienstlooze opvoeding had gehad.

Toen hij 'n jaar of zestien was, begon hij na te denken over godsdienstige dingen, 't eeuwige leven, zonde, vergeving van schuld.

Die groote vragen lieten hem niet met rust. En hij wist er geen antwoord op.

Thuis was er niemand, die hem helpen kon, en daarom besloot hij naar een predikant te gaan.

„Zoo'n beste, brave jongen als jij, hoeft zich over niets te bekommeren hoor!” was 't eenig antwoord, dat hij kreeg.

En ook andere predikanten, die hij zijn zielenood kwam klagen, zeiden hem 't zelfde. Als je zoo goed oppaste, hoefde je je geen zorg te maken, dan kwam alles best terecht, hiernamaals ook.

Maar met zulk „brak water” lescht men geen ziele dorst.

„Toen,” zei de Zwitser, en er blonk 'n mooi licht in zijn diepe oogen. „toen ben ik uit wanhoop den Bijbel gaan lezen. Ik begon bij den brief aan de Romeinen, en dronk woord voor woord in. Eerst begreep ik niet alles. Maar ik voelde: dát moet ik hebben, dát kan mij redden. En ik las dóór, en 't was of met ieder woord, dat ik verder las, meer licht in mijn ziel daalde.



Ik begon al beter te begrijpen. En vóór ik het achtste hoofdstuk uit had, had ik den Heiland gevonden. En mijn heele leven werd omgezet. Een onuitsprekelijke vreugde vervulde mijn ziel. En 't werd mijn vurige begeerte voor Hem te leven. Anderen te vertellen, wat Hij aan mijn ziel gedaan had, en hoe heerlijk het is, vrede met God te hebben door het bloed des Kruises.

„En ik ben terug gegaan naar mijn vaderland, dat geestelijk zoo verarmd is, en nu doe ik niets liever dan bijeenkomsten houden om van mijn Heiland te getuigen. En waar ik ga of reis, deel ik blaadjes uit, zoo, als ik er u een gaf.”

Het heerlijke van het gesprek, dat volgde, was, dat geen onzer twijfelde aan de Goddelijke autoriteit van den Bijbel. Het was ons een vreugde, dit voor elkaar uit te spreken, dit van elkaar te ontdekken. De Bijbel Gods Woord; en wij, ook met ons verstand, aan 't gezag van dat Woord onderworpen, — dat was de hechte, diepe grondslag, waarop wij door Gods genade ons geloofsleven onwankelbaar gevestigd wisten.

En niemand onzer had een „ja, maar” of een „hoe kan dat dan?” — we kenden alle vier de vreugde der onvoorwaardelijke overgave aan alles wat God ons in Zijn Woord geopenbaard heeft. We zouden 't niet willen, niet kunnen ruilen voor 't z. g. „ruimere” standpunt van twijfel en kritiek.

En wisten we alle vier niet, hoe dat z. g. „hoogere” standpunt tegenwoordig vat op de geesten kreeg? Hoe velen weggleden langs verleidelijk glooiende hellingen? En was dat niet iets, dat ons verdriet deed, zorg baarde?

De Zwitser vertelde van Zwitserland, de Engelschman van Engeland, de Hollandsche van Holland, maar 't was in al die landen 't zelfde. De halve Christenen, de naamchristenen worden, al meer weggezogen door twijfel en wereldgelijkvormigheid. De openlijke vijandschap, de loochening, de spot neemt toe. Al kleiner wordt het getal getrouwen, al moeilijker hun strijd, al eenzamer hun leven.

En de diepe oorzaak van dat alles, is het loslaten van de vastigheid van het Woord Gods. En dat is ons voorspeld — zóó zou het gaan in de laatste tijden, die aan de wederkomst van Christus voorafgaan.

De Christenlanden zijn aan 't terugzinken naar het Heidendom, waaruit de Evangelie-prediking ze verlost heeft. En Rusland is 't waarschuwend voorbeeld, wat er tenslotte van een volk wordt, dat God en Zijn Woord verwerpt. Rusland ligt op den bodem van den afgrond, maar menige Christennatie ligt al op de helling, die, als God niet redt, meedoogenloos naar dien afgrond voert.

En daarom is 't onze dure plicht, te helpen, te getuigen, te waarschuwen. En vooral onze mede-

Christenen te smeeken, toch niet mee te doen met allerlei gevaarlijke spreekwijzen en levenswandel en modes van onzen tijd. Alles zuigt en trekt naar beneden.

En stevig moeten we staan op de Rots der eeuwen.

Ik weet niet meer, *wie* dit alles zei. Maar wie ook sprak, weerklink vond hij bij de anderen. Wij voelden het: Eén Heere, één belijdenis, één strijd, één hope voor de toekomst.

Sprekende over den Bijbel en zijn hoog gezag, vertelde ik hun van mijn vader. Hoe het onvoorwaardelijk buigen voor het gezag van de Schrift het uitgangspunt voor al zijn levenswerk was geweest. Met hoe diepen eerbied en heilige verwondering over zooveel schoonheid, hij ons tweemaal daags uit den Bijbel voorlas. En hoe ook ik dat vaste geloof als een der rijkste schatten mijner opvoeding in mijn verder leven had meegedragen.

Ik vertelde hem, hoe mijn vader eens een gast aan tafel had, die niet geloofde. Mijn vader week niet van zijn gewoonte, en las ook toen na den maaltijd een hoofdstuk uit den Bijbel voor.

Toen vroeg de gast: „Maar hoe weet u nu, dat dat waar gebeurd is?”

En mijn vader antwoordde — en nog hóór ik 't hem zeggen op dien ontroerden toon, die zijn stem zoo indrukwekkend kon maken:

— Ik weet niets. Maar ik geloof als een kind.

Sprekende over den hedendaagschen afval in levenswandel, hadden wij 't ook over de kleding der vrouw.

En 't deed mij goed te hooren, hoe deze drie godvruchtige mannen, ieder met hun eigen land voor oogen, zich met besliste verontwaardiging uitspraken tegen de hedendaagsche oneerbaarheid der vrouwenkleding: tegen vleeschkleurige kousen, te korte rokken, te bloote armen, te lage halzen en manachtig kort-geknipte haren. En met welk een ernst zij 't uitspraken, dat Christenvrouwen en meisjes toch op geenerlei manier met die mode moesten meedoen.

De Zwitser zei: „Ik reis veel rond voor mijn werk, maar ik schaam mij als man voor wat ik in onze hotels zie. Dat bestond vroeger niet. Nog geen twee jaar geleden zou een fatsoenlijke vrouw zich geschaamd hebben, zich zóó in 't publiek te vertoonen. En nu doet ze 't omdat 't mode is.”

We waren inmiddels opgewandeld en stonden midden in de eenzame bergwereld, met de glinsterende pracht van gletschers en sneeuwtoppen rondom ons.

En nu moesten we scheiden. — Is het niet wonderlijk, zei de Engelschman, te denken, dat God in het afvallige Europa toch nog overal Zijn kinderen heeft, en Zijn werk in stand houdt? En dat Hij ons elkander hier in Zijn hooge bergen ontmoeten deed, opdat we over Hem zouden spreken?

Wij kenden elkaar niet. Maar Hij kende ons, en leidde onze wegen tot dit liefelijk samentreffen.

En nu gaan we weer terug naar ons land en ons werk. En als we ons eenzaam en moedeloos voelen, laten we dan terugdenken aan deze heerlijke ontmoeting...

— In hooge sferen! vulde ik aan, en ik dacht aan die kinderlijk-liefelijke versregels: ☩

*Eens komen al Gods kind'ren saam;
Wat zal dát heerlijk wezen!*

Ja, dan zullen we pas écht — en eeuwig — „in hooge sferen” leven. H. S. S. K.

